

3.6. Meddelelsen understreger helt med rette, at proportionalitetsprincippet må finde anvendelse i forbindelse med tilbageholdelse før tilbagesendelse. En sådan tilbageholdelse må principielt ikke anvendes som tvangs- eller pressionsmiddel (f.eks. med henblik på fremskaffelse af identitetspapirer).

3.7. I udtalelsen om grønbogen udtrykte EØSU sin holdning til disse spørgsmål. Der skal mindes om, at en tilbageholdelse i afventning af tilbagesendelse ikke må vare længere end 30 dage.

3.8. For at undgå alvorlige vanskeligheder for de berørte personer, er det vigtigt, at EU opstiller en midlertidig liste over

lande, hvortil ingen må tilbagesendes på grund af livsfare, manglende frihedsrettigheder, krig eller humanitære kriser.

3.9. Kommissionen slutter af med at opfordre Rådet til at godkende handlingsprogrammet for tilbagesendelse inden årets udgang i overensstemmelse med mandatet fra Det Europæiske Råd i Sevilla. EØSU ønsker, at Rådet og Kommissionen gør sig overvejelser over det misforhold og den skævhed, der ligger i forsinkelsen af den fælles lovgivning om lovlig indvandring på den ene side og vedtagelsen af så strenge foranstaltninger mod ulovlig indvandring som udvisning og tvungen hjemsendelse på den anden side.

Bruxelles, den 11. december 2002.

Roger BRIESCH

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Økonomisk styring i EU«

(2003/C 85/16)

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg besluttede den 18. juli 2002 under henvisning til forretningsordenens artikel 23, stk. 3, at afgive udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Den Økonomiske og Monetære Union og Økonomisk og Social Samhørighed, som udpegede Ursula Konitzer og dernæst Susanna Florio til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 26. november 2002.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 395. plenarforsamling den 11. og 12. december 2002, mødet den 12. december, følgende udtalelse med 69 stemmer for, 13 imod og 16 hverken for eller imod.

1. Indledende bemærkning

1.1. Europæisk Fælles Akt (1986), Maastricht-traktaten (1992) og Amsterdam-traktaten (1997) har medført en væsentlig udvidelse af Det Europæiske Fællesskabs/Den Europæiske Unions aktiviteter. Men Den Europæiske Union er fortsat en unik konstruktion, hvor der ikke er nogen regering, som tager sig af de klassiske former for statslig handlen. På grundlag af traktaterne og en lang række forskellige aftaler mellem Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne og under medvirken af forskellige organer, organisationer og virksomheder har der udviklet sig en for Fællesskabet specifik form for styring (Governance).

1.2. »EØSU er det institutionelle EU-forum, hvor det organiserede civilsamfund høres, repræsenteres, informeres og kommer til orde. Det betyder, at repræsentanterne for medlemsstaternes erhvervs-mæssige, faglige og civile organisationer herved drages ind som fuldgyldige partnere i EU's politikformulering og beslutningstagning«⁽¹⁾. Udvalget deltag derfor som en selvfølge i debatten om, hvordan »styringen« i EU kan forbedres, som den føres i forfatningskonventet som

⁽¹⁾ Resolution til EU-Konventet.

forberedelse til den senere regeringskonference og Fællesskabets udvidelse. (Jf. EØSU's resolution til EU-Konventet — CES 1003/2002).

1.3. EØSU finder det også nødvendigt at afgive en særskilt udtalelse om »økonomisk styring« (Economic Governance) i Fællesskabet — hvilket ikke må forveksles med »økonomisk regering«. At »den økonomiske styring« i Fællesskabet lykkes, er en forudsætning for, at Unionens målsætninger kan realiseres. Som et EU-organ, der råder over særlig sagkundskab i økonomiske og sociale spørgsmål og i kraft af sin sammensætning også kan spille en formidlende rolle mellem de forskellige interessegrupper, finder EØSU det på sin plads med denne udtalelse at yde sit bidrag til at kaste lys over det vanskelige spørgsmål, hvordan »den økonomiske styring« i Fællesskabet kan forbedres.

1.4. Med denne udtalelse konkretiserer EØSU — hvad det forbeholdt sig retten til — de generelle grundtanker om økonomisk politik, som det formulerede i resolutionen af 19.9.2002. Det drejer sig i hovedsagen om følgende:

1.4.1. Samordningen af den økonomiske politik skal bidrage til, at EU's vækst- og jobpotentiale udnyttes bedst muligt.

1.4.2. Kommissionens forslagsret og obligatorisk høring af EØSU i forbindelse med opstillingen af de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik skal genindføres.

1.4.3. Fuld beskæftigelse bør udtrykkeligt nævnes i forfatningstraktaten som et af EU's mål, og det bør klarere fremgå af traktaten, at finans- og pengepolitikken skal medvirke til at skabe vækst og fuld beskæftigelse.

1.4.4. EU må skaffe sig de instrumenter, der er nødvendige for at gennemføre Lissabon-strategien. Hertil hører også samordning af den makroøkonomiske politik og strukturpolitikken samt en grundig dialog mellem den makroøkonomiske politiks forskellige aktører.

1.4.5. Forfatningstraktaten bør også omtale tjenesteydelser af almen interesse. Den bør desuden indeholde et bedre retsgrundlag for samordningens udformning og for inddragelsen af arbejdsmarkedets parter og civilsamfundets øvrige berørte aktører. Beslutningsprocessen inden for EU skal tage hensyn til principperne solidaritet, gennemsigtighed, sammenhæng, subsidiaritet, proportionalitet og åbenhed.

2. Debattens baggrund

2.1. Debatten om, hvordan den økonomiske styring i forbindelse med den europæiske integration skal organiseres, er lige så gammel som Rom-traktaterne (1957). I traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF) fastlægges der fælles politikker f.eks. vedrørende told, udenrigshandel, transport, landbrug og konkurrence. Men den generelle økonomiske politik betragtes kun som »et spørgsmål af fælles interesse«, og det fastslås, at medlemsstaterne på grundlag af forslag (artikel 103) eller henstillinger fra Kommissionen (artikel 105) samordner deres økonomiske politikker i Rådet (artikel 145).

2.2. Snart blev disse få bestemmelser i traktaten suppleret dels med uformelle aftaler, konklusioner fra Det Europæiske Råd og resolutioner fra Ministerrådet, dels med sekundær lovgivning i form af forordninger, beslutninger og direktiver fra Ministerrådet på grundlag af den eksisterende traktat, dels i visse tilfælde⁽¹⁾ ved ændring af traktaten selv (EØF-traktatens artikel 236).

2.2.1. I overensstemmelse med traktatens regler er den sekundære lovgivning blevet vedtaget på grundlag af Kommissionens forslag (i visse tilfælde også efter Kommissionens henstilling), som oftest efter udtalelse fra Parlamentet (eller i samarbejde med Parlamentet i henhold til EF-traktatens artikel 252 (tidl. artikel 189 C)). I mange tilfælde er der også indhentet udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU).

2.2.2. Vigtige etaper i tilrettelæggelsen af den økonomiske styring i EU repræsenteres af Rådets afgørelser om tilrettelæggelse af arbejdet i / eller nedsættelse af rådgivende udvalg:

— 18.3.1958 Statutter for Det Monetære Udvalg⁽²⁾;

— 9.3.1960 Udvalget for Konjunkturpolitik⁽³⁾;

— 15.4.1964 Udvalget for Økonomisk Politik på Mellem-lang Sigt⁽⁴⁾;

— 8.5.1964 Udvalget for Budgetpolitik⁽⁵⁾.

2.3. Werner-planen

2.3.1. En ny, stærk impuls gjorde sig gældende efter valutakursændringerne i 1969 (Frankrig og Tyskland), da planen opstod om at skabe en europæisk økonomisk og monetær union (Brandt, Pompidou, konklusionerne fra Det

⁽¹⁾ Navnlig Fællesakten (1986), hvorved Det Indre Marked oprettedes, og Maastricht-traktaten, som etablerede Den Økonomiske og Monetære Union.

⁽²⁾ EFT C 17 af 6.10.1958, s. 390.

⁽³⁾ EFT C 31 af 9.5.1960, s. 764.

⁽⁴⁾ EFT C 64 af 22.4.1964, s. 1031.

⁽⁵⁾ EFT C 77 af 21.5.1964, s. 1205.

Europæiske Råd i Haag den 1. og 2. december 1969). I den forbindelse tilsluttede Rådet sig den 8. og 9. juli 1970 konklusionen i »Werner-rapporten« om oprettelse af en europæisk økonomisk og monetær union. Deri hedder det bl.a.: »Den økonomiske og monetære union indebærer, at de vigtigste beslutninger vedrørende den økonomiske politik træffes på fællesskabsplan, og at de nødvendige beføjelser som følge deraf overdrages fra det nationale niveau til Fællesskabet. Den økonomiske og monetære union kan afsluttes med indførelse af en fælles valuta, der garanterer processens uigenkaldelighed«.

2.3.2. Dette udspil i Werner-planen førte til, at procedurerne med henblik på koordinering af den økonomiske politik blev styrket:

- Sammenlægning af Udvalgene for henholdsvis Konjunkturpolitik, for Økonomisk Politik på Mellemlang Sigt og for Budgetpolitik til et Udvalg for Økonomisk Politik (Rådets afgørelse 74/122/EØF af 18.2.1974);
- Rådets direktiv af 18.2.1974 om stabilitet, vækst og fuld beskæftigelse i Fællesskabet (74/121/EØF);
- Rådets konvergensbeslutning af 18.2.1974 (74/120/EØF).

2.3.3. I henhold til disse retsakter fastlagde Rådet på Kommissionens forslag og efter høring af Parlamentet og EØSU med kvalificeret flertal retningslinjer for den økonomiske politik på mellemlang og på kort sigt. Hvad angår budgetpolitikken blev der vedtaget (fortrolige) »kvantitative retningslinjer« for medlemsstaternes offentlige budgetter.

2.3.4. Men resultaterne af denne forholdsvis strenge koordineringsprocedure blev stærkt svækket af valutauroen, både internationalt og i Fællesskabet, i 1970'erne, som blev udløst af Bretton-Woods-valutasystemets sammenbrud og af den første oliekrise. Dertil kom manglende fremskridt inden for det penge- og valutapolitiske samarbejde tillige med stærkt divergerende syn på den økonomiske politik i de forskellige medlemsstater. Alt dette førte til slut til, at det første forsøg på at danne en europæisk økonomisk og monetær union mislykkedes. Efter det fejlslagne forsøg fulgte en lang periode med høj inflation, utilstrækkelig vækst og stigende ledighed.

2.4. Det Europæiske Monetære System

2.4.1. Først med etableringen af Det Europæiske Monetære System på grundlag af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Bremen den 6. og 7. juli 1978 (H. Schmidt, V. Giscard d'Estaing), beslutning truffet af Det Europæiske Råd i Bruxelles den 5. december 1978 og aftalen af 13. marts 1979 mellem centralbankerne i medlemsstaterne kunne der noteres — ret uformelle — fremskridt hvad angår det penge- og valutapolitiske samarbejde i Fællesskabet.

2.4.2. De mange valutakursændringer inden for Det Europæiske Monetære System i løbet af 1980'erne stillede de fortsat eksisterende divergencer med hensyn til monetær og økonomisk politik til skue. Men de var også anledning til, at man forsøgte at tilnærme medlemsstaternes opfattelser af økonomisk politik til hinanden, og de medvirkede til at skabe større forståelse for, at en fælles institutionaliseret pengepolitik var nødvendig. Et yderligere afgørende fremskridt var, at grundlaget for det indre marked blev tilvejebragt med Europæisk Fælles Akt fra 1987, der også for første gang traktatfæstede Den Europæiske Økonomiske og Monetære Union som en målsætning.

2.5. Maastricht-traktaten

2.5.1. De politiske begivenheder i 1988/1990 (herunder udsigten til tysk genforening) gjorde det muligt — efter de ovenfor beskrevne erfaringer, fejlslag og fremskridt — på ny at tage fat på planerne om at skabe en ægte europæisk monetær union med centraliseret pengepolitik, en europæisk centralbank og fælles valuta. De vigtigste etaper på vejen var Det Europæiske Råd i Hannover (juni 1989), Det Europæiske Råd i Strasbourg (december 1989) (H. Kohl, F. Mitterrand), Delors-udvalgets rapport (juni 1989) og endelig Maastricht-traktaten, der blev undertegnet den 7.2.1992.

2.5.2. Bestemmelserne i Maastricht-traktaten, der trådte i kraft den 1.11.1993, og den politiske vilje i de fleste medlemsstater til at deltage i Den Europæiske Monetære Union banede vejen for fremskridt med hensyn til nominel konvergens (Maastricht-kriterierne) og ikke mindst med hensyn til prisstabilitet, så at det blev muligt pr. 1.1.1999 at etablere Den Monetære Union for — i første omgang — 11 landes vedkommende og at indføre euroen som betalingsmiddel pr. 1.1.2002 for — nu — 12 landes vedkommende. Men i forbindelse med udarbejdelsen af Maastricht-traktaten opgav man de ret strenge koordineringsprocedurer, der var vedtaget i medfør af Werner-planen (se f.eks. Rådets beslutninger af 18.2.1974). Dog gælder i forbindelse med budgetpolitikken bestemmelserne i artikel 101-104 (den konsoliderede traktat), som sammen med stabilitets- og vækstpagten (sekundær lovgivning) skal sikre, at medlemsstaternes budgetpolitik ikke underminerer Den Monetære Unions stabilitetsorienterede pengepolitik (artikel 105). Men disse bestemmelser siger intet om, hvordan den sanerede budgetpolitik kan eller skal anvendes som instrument i den almindelige økonomiske politik.

2.5.3. Hvad angår procedurer til koordinering af den almindelige økonomiske politik står Maastricht-traktaten klart tilbage for de tidligere procedurer. Til trods for Den Monetære Union ligger kompetencen i forbindelse med den almindelige økonomiske politik — i modsætning til, hvad der var tilfældet i Werner-planen og Rådets konklusioner af 8. og 9. juli 1970 — i princippet hos medlemsstaterne. Den fælles interesse er særdeles svagt repræsenteret: Kommissionen har ikke nogen forslagsret, hverken ved opstillingen af »de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes økonomiske politikker« eller ved overvågningen af deres efterlevelse (artikel 99); skønt

Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal, underrettes Parlamentet blot om Rådets beslutninger; modsat, hvad der var tilfældet i konvergensbeslutningen af 18.2.1974 (74/120/EØF), er der ikke nogen bestemmelse om høring af EØSU; heller ikke arbejdsmarkedets parter er officielt inddraget i udarbejdelsen af retningslinjerne for den økonomiske politik (se også pkt. 2.1 »Maastricht-traktatens filosofi« på side 3-4 i EØSU's udtalelse »Samordning af den økonomiske politik på lang sigt«⁽¹⁾).

2.5.4. Mens den fælles valuta ifølge Werner-planen i en vis forstand var tænkt som afslutningen på gennemførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union, foreligger der nu en situation, hvor man har toldunion, indre marked og valutaunion, men hvor der inden for den almindelige økonomiske politik klart gælder mindre strenge koordinationsprocedurer, end tilfældet var i Werner-planens første og — planlagte — anden fase.

3. Hvorfor det er nødvendigt at styrke »den økonomiske styring« i EU, og hvordan det lader sig gøre

3.1. Den Europæiske Monetære Union har i forbindelse med vækstafmatningen i 2001/2002 og de internationale kriser inden for det seneste par år (herunder følgerne af den 11.9.2001) forhindret, at der er opstået valutauro i Europa eller ført fundamentalt divergerende økonomiske politikker som i 1970'erne, 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne. Det må kaldes en stor succes!

3.2. Alligevel har kravet om bedre koordinering af den økonomiske politik bredt sig inden for de seneste år, og det fremføres også med større styrke.

Også Det Europæiske Råd i Barcelona kom ind på dette behov og krævede i punkt 7 i konklusionerne: (1) bedre statistikker i euroområdet, (2) bedre analyse af det makroøkonomiske »policy-mix« (samspillet mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling) og (3) forbedring af koordinationsprocedurerne. I punkt 1.4 i udtalelsen om »Samordning af den økonomiske politik på lang sigt«⁽¹⁾ har EØSU allerede taget stilling hertil og opfordret Kommissionen til rettidigt at fremlægge omfattende forslag.

3.3. Behovet for at forbedre »den økonomiske styring« i EU og i Den Økonomiske og Monetære Union udspringer navnlig af følgende overvejelser:

3.3.1. Succesen med at sikre prisstabilitet og realisere Den Monetære Union står i modsætning til Fællesskabets vedvarende utilstrækkelige resultater hvad angår vækst og beskæftigelse.

3.3.2. Maastricht-traktatens relative tavshed hvad angår økonomisk politik er der siden blevet kompenseret for på forskellig — men ikke altid lige gennemskuelig — måde. Det drejer sig ikke blot om indskrivningen af beskæftigelsesafsnittet i traktaten (artikel 125-130), men også f.eks. om indførelsen af de forskellige mere eller mindre strukturerede og transparente »processer« (Luxembourg, Cardiff, Köln), om et vanskeligt overskueligt netværk af konsultationer og ordninger vedrørende ikke-obligatoriske udtalelser, om styrkelsen af udvalgenes rolle på bekostning af Kommissionens rolle som repræsentant for fællesskabsinteressen og om etableringen af den uformelle Euro-gruppe i Rådet, der beskæftiger sig med udvikling af policy-mixet og koordinering af den økonomiske politik inden for ØMU'en uden at have nogen traktatfæstet beslutningskompetence (sml. pkt. 2.2 i EØSU's udtalelse om »Samordning af den økonomiske politik på lang sigt«⁽¹⁾). Alle disse initiativer understreger behovet for gennemsigtige, sammenhængende og effektive regler, der er forankret i traktaten.

3.3.3. Det viser sig navnlig stadig tydeligere, at Den Monetære Union med dens centraliserede pengepolitik i Europa gør en ny makroøkonomisk fremgangsmåde nødvendig og mulig (jf. pkt. 7 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Barcelona). Det indebærer frem for alt et samspil (policy-mix) mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling under hensyntagen til de forskellige aktørers autonomi og under hensyntagen til fællesskabsinteressen. Dette er af stor betydning for udsigterne for væksten og beskæftigelsen. (Den makroøkonomiske dialoges betydning.)

3.3.4. Varetagelsen af fællesskabsinteressen, også på de øvrige områder af den økonomiske politik, stiller ikke krav om overdreven centralisering af den økonomiske politik, men det forekommer rimeligt på ny at overveje den mest hensigtsmæssige kompetencefordeling inden for den økonomiske politik mellem de forskellige niveauer i medlemsstaterne (kommunerne, regionerne/delstaterne, staten/forbundsmyndighederne) og repræsentanten for fællesskabsinteressen. [Dette er et fagligt set vanskeligt tema. Derfor bør der hurtigt nedsættes en ekspertgruppe på højt niveau i lighed med Werner-gruppen (1970) og Delors-gruppen (1988/1989) til at udarbejde konkrete forslag til konventet og den senere regeringskonference.]

3.3.5. Også på området »økonomisk styring« skal Det Europæiske Fællesskab forberedes på det 21. århundredes udfordringer. Hertil hører:

a) Bedre tilrettelæggelse af »den økonomiske styring« bør inden for de nærmeste 10-15 år yde et væsentligt bidrag til tilbagevenden til fuld beskæftigelse (jf. Lissabonmålene) og dermed til det økonomiske grundlag for opretholdelse og videreudvikling af den europæiske samfundsmodel, herunder de vigtigste sociale tjenesteydelser af almen interesse. Det forudsætter, at koordineringen af

⁽¹⁾ EFT C 211 af 17.9.2002, s. 67.

den makroøkonomiske politik og af de mikroøkonomiske strukturpolitikker organiseres bedre og mere gennemsigtigt, og at dialogen mellem den makroøkonomiske politiks aktører uddybes. Ellers kan Lissabon-målene ikke nås.

- b) Tilbagevenden til fuld beskæftigelse på disse vilkår — herunder naturligvis også bæredygtig udvikling — ville i løbet af de kommende 10-15 år ikke blot indebære oprettelse af 30-35 mio. nye arbejdspladser — dvs. næsten lige så mange som der i dag er erhvervsaktive i Tyskland — men ville også forøge Fællesskabets årlige BNP — ud over produktivitetstilvæksten — med et beløb, der næsten svarer til Tysklands BNP eller ca. det dobbelte af ansøgerlandenes nuværende BNP (ekskl. Tyrkiet). Dette kan man også kalde intern udvikling af Fællesskabet! Det er også nødvendigt at gennemføre dette, for at medlemsstaterne bedre kan tackle de demografiske problemer, der vil gøre sig gældende senere i det 21. århundrede.
- c) I forbindelse med Fællesskabets forestående udvidelse er det vigtigt ikke blot at bevare Fællesskabets økonomisk-politiske handlekraft, men også at sikre, at der samtidig med udvidelsen sker en uddybning både med hensyn til det indre marked og på det økonomisk-politiske område. I øvrigt vil den geografiske udvidelse yderligere forhøje BNP-niveauet i Fællesskabet og forøge Fællesskabets fremtidige beskæftigelses- og vækstmæssige potentiale (jf. eksemplet med Irland). Men der må tages højde for risiciene ved udvidelsen og Fællesskabets økonomiske og sociale samhørighed skal fastholdes i overgangsperioden, ligesom Den Monetære Union skal bevare sin økonomisk-politiske handlekraft. I den forbindelse skal man tænke på, at Fællesskabets medlemstal i nogen tid efter udvidelsen sandsynligvis klart vil overstige Den Monetære Unions medlemstal.
- d) Realiseringen af ovennævnte perspektiver vil væsentligt forøge Fællesskabets økonomiske og politiske vægt i verden. For fuldt ud at udnytte dette må Fællesskabet sættes i stand til udadtil at tale med én stemme, også (men ikke kun) på det økonomiske område.
- e) EØSU finder, at overvejelserne over økonomisk styring bør resultere i en ny model, der bygger på en aftalt økonomisk og social udvikling og navnlig tager hensyn til virksomhedernes forskellige karakter, behov og situationer og integrerer de principper, der er indeholdt i det europæiske charter for små virksomheder.

3.4. Et positivt perspektiv

3.4.1. De ovenfor beskrevne overvejelser åbner et perspektiv, hvor Fællesskabet ved frivillig, fælles suverænitetsudøvelse varigt kan virkeliggøre sine mål: frihed og fred, velstand og social udligning. Fællesskabets økonomiske, sociale og politiske model kan på den måde tjene som eksempel på en verden, hvor fordelene ved den internationale arbejdsdeling kan udnyttes uden forringelse af de sociale forhold, og hvor nutidige og kommende truende hegemonier kan forvandles til fredelige partnerskabsrelationer.

3.4.2. Dette perspektiv — en europæisk drøm! — indebærer ikke, at regionale og nationale særpræg og kompetencer skal vige for fællesskabsinstansernes overmagt. Den afbalancerede løsning ligger i, at man i forbindelse med »europæisk styring« og dermed også »økonomisk styring i EU« anvender subsidiaritetsprincippet i begge retninger: De kompetencer, der bedst varetages af de lavere niveauer, bør forblive dér; til gengæld bør så de kompetencer, der bedst — eller måske udelukkende — kan varetages af det højere niveau, også henlægges til dette niveau. Det forudsætter imidlertid også, at det højere niveau sikres den nødvendige demokratiske legitimation. Her ligger der store udfordringer for Det Europæiske Konvent og for den senere regeringskonference.

3.5. Henlæggelsen af kompetencerne til »den økonomiske styrings« forskellige niveauer og aktører bør også afspejle sig i transparente konsultations- og koordinationsprocedurer. Disse procedurer omfatter f.eks. gensidig information for at lære af de bedste løsninger (»best practice«), obligatorisk konsultation af berørte grupper og organer (f.eks. EØSU), den åbne koordinationsmetode, den organiserede dialog mellem autonome aktører (hvor repræsentanten for fællesskabsinteressen bør føre forsedet — f.eks. den makroøkonomiske dialog), transparent anvendelse af »fællesskabsproceduren« (forslag fra Kommissionen, flertalsafgørelse i Rådet under Parlamentets medvirken), men der forekommer også klart centraliserede afgørelser (f.eks. vedrørende pengepolitikken).

4. Konkrete forslag

4.1. Der foreligger en række mere eller mindre konkrete og omfattende forslag til, hvordan »den økonomiske styring« i EU kan forbedres. Først og fremmest må nævnes Kommissionens forslag i

- Meddelelse fra Kommissionen af 7.2.2001 om styrkelse af samordningen af den økonomiske politik i euroområdet⁽¹⁾, som beskæftiger sig med situationen under den eksisterende traktat;

⁽¹⁾ KOM(2001) 82 endelig.

- Meddelelse fra Kommissionen: Et forslag til et fremtidigt EU⁽¹⁾, hvori der stilles forslag om en række vigtige traktatændringer.

Den 19. juli 2002 besluttede Kommissionen endvidere at nedsætte en ekspertgruppe, der skal beskæftige sig med »økonomisk styring i et udvidet EU«. Andre forslag stammer fra de rådgivende udvalg, Den Europæiske Centralbank, ECOFIN-Rådet og Europa-Parlamentet (forslag af 27. juni 2002, foreløbigt: 2002/2062 (INI)).

4.2. Også EØSU har fremsat forslag i forskellige udtalelser (navnlig udtalelsen af 20. marts 2002 om »EØSU's bidrag til de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politik i 2002«⁽²⁾) og udtalelsen af 29. maj 2002 om »Samordning af den økonomiske politik på lang sigt«⁽³⁾).

4.3. Til grund for de forslag, EØSU fremsætter i nærværende udtalelse⁽⁴⁾, ligger følgende overvejelser:

- Visse forbedringer er mulige uden traktatændringer, men der skal herske gennemsigtighed, og den demokratiske legitimation skal sikres.
- I en række tilfælde forekommer traktatændringer dog nødvendige.
- Sekundær lovgivning ved Rådet (og Parlamentet) på forslag af Kommissionen og efter udtalelse fra EØSU (og Parlamentet — medmindre der foreligger fælles beslutningstagning) bør i højere grad udnyttes som instrument. Med henblik herpå må traktatgrundlaget udvides (f.eks. artikel 99, stk. 5).

4.4. EØSU fremsætter følgende forslag, som ikke indebærer traktatændringer:

4.4.1. Kommissionen bør ikke blot forelægge en oversigt over de eksisterende formelle og uformelle procedurer, »processer« og konsultationer i forbindelse med udformningen og samordningen af den økonomiske politik på fællesskabsplan⁽⁵⁾, men også foretage en kritisk vurdering med henblik på at forenkle dem og forøge deres effektivitet.

4.4.2. Tankerne i Kommissionens meddelelse af 7. februar 2001 om »Styrkelse af samordningen af den økonomiske

politik i euroområdet« om forbedring af samordningen uden traktatændringer bør tages op til fornyet overvejelse i lyset af konventets arbejde og en sandsynlig traktatrevision. Det drejer sig om forslag om at forbedre indholdet af samordningen af den økonomiske politik i euroområdet, f.eks. større hensyntagen til spillet mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling i euroområdet (policy-mix), udarbejdelse af en række økonomisk-politiske regler, der kan gøre den økonomisk-politiske strategi i euroområdet mere troværdig og forudseelig, forbedring af dialogen mellem dem, der har ansvaret for den økonomiske politik, forudgående information af Kommissionen og de øvrige medlemsstater om nationale økonomisk-politiske foranstaltninger, der kan få indflydelse på euroområdet, osv.

4.4.3. Med henblik på arbejdet i konventet og navnlig på den kommende regeringskonference bør man alvorligt overveje tanken om i lighed med »Werner-gruppen« (1970) og »Delors-gruppen« (1989) at nedsætte en ekspertgruppe på højt plan, der skal beskæftige sig med »økonomisk styring i EU«. Det er en kendsgerning, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke ville være kommet i stand uden »Werner-gruppens« og ikke mindst »Delors-gruppens« faglige rådgivning og autoritet. Men indtil videre er hverken »den økonomiske styring« i EU og specielt i Den Økonomiske og Monetære Union, kompetencefordelingen mellem de forskellige niveauer i medlemsstaterne (kommuner, regioner/delstater og staten/forbundsmyndighederne) eller repræsentationen af fællesskabsinteressen ordnet optimalt. Konventet og den senere regeringskonference kan kun have gavn af at lade sig rådgive i disse vanskelige, men for fællesskabsinteressen yderst vigtige spørgsmål af personer med stor faglig kompetence og autoritet.

4.4.4. Bestræbelserne for at sikre en bredere og faglig kompetent offentlig debat — også om spørgsmål i tilknytning til den løbende økonomiske politik i Fællesskabet — bør forstærkes. Til en vis grad kan dette sikres ved et krav om, at EØSU og arbejdsmarkedets parter skal høres om de vigtigste økonomisk-politiske fællesskabsdokumenter, og at Kommissionen offentligt skal kommentere deres udtalelser. Desuden foreslog EØSU i udtalelsen om samordning af den økonomiske politik på lang sigt⁽⁶⁾, at der nedsættes et uafhængigt ekspertudvalg sammensat af sagkyndige fra hele Europa, som skal have til opgave at evaluere EU's økonomiske udvikling og økonomiske politik og på rådgivningsbasis at stimulere analysen og de offentlige debatter ved at fremlægge konstruktiv kritik og forslag. Sigtet er ikke at skabe nye organer, men derimod at forhindre, at de forskellige EU-institutioner opretter

(1) KOM(2002) 247 endelig.

(2) EFT C 125 af 27.5.2002, s. 56.

(3) EFT C 221 af 17.9.2002, s. 67.

(4) Den følgende liste over forslag tager afsæt i pkt. 4 i EØSU's udtalelse af 29. maj 2002 »Samordning af den økonomiske politik på lang sigt«.

(5) Jf. studien »Coordination of economic policies in the EU: A presentation of key features of the main procedures«, der foreligger som nr. 45 i serien »Euro Papers«.

(6) EFT C 211 af 17.9.2002, pkt. 4 (ii).

konkurrerende ekspertudvalg. Det drejer sig om med afsæt i uafhængig ekspertise at lægge op til en offentlig debat om økonomisk-politiske spørgsmål i EU og i Den Monetære Union. Et sådant ekspertudvalg kan oprettes via sekundær lovgivning efter tilpasning af retsgrundlaget i artikel 99, stk. 5.

4.5. EØSU fremsætter følgende forslag, som indebærer traktatændringer ⁽¹⁾:

4.5.1. I artikel 2 bør fuld beskæftigelse udtrykkeligt nævnes blandt målsætningerne, ligesom det bør komme klarere til udtryk, at den økonomiske politik skal yde et væsentligt bidrag til at skabe vækst og beskæftigelse (artikel 3, 4 og 98). Også sociale tjenesteydelser af almen interesse bør optages blandt målsætningerne i artikel 2, og artikel 3, 4 og 16 bør ændres i medfør heraf. Artiklerne 2, 3, 4 og 16 i den konsoliderede udgave af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab kunne så formuleres som følger:

Artikel 2

Fællesskabet har til opgave ... i Fællesskabet som helhed at fremme en harmonisk, afbalanceret og bæredygtig udvikling af den økonomiske virksomhed, en høj erhvervsfrekvens, der — med respekt for jobkvalitet og arbejdets værdighed — stemmer overens med målet om fuld beskæftigelse, et højt niveau med hensyn til social beskyttelse og sociale tjenesteydelser af almen interesse, ligestilling mellem mænd og kvinder ... samt solidaritet mellem medlemsstaterne.

Artikel 3

Stykke 1. Med de i artikel 2 nævnte mål for øje skal Fællesskabets virke under de betingelser og i det tempo, som er foreskrevet i denne traktat, indebære:

I den følgende opregning strækkende sig fra a) til u) indføres et nyt litra h bis) af følgende ordlyd:

»h bis) udarbejdelse af fælles retningslinjer for den almindelige økonomiske politik og — inden for Den Monetære Unions stabilitetsmæssige ramme og uden at berøre bestemmelserne i artikel 101-105 samt under hensyntagen til de forskellige aktørers autonomi — fremme af et bedre samspil mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling for bedre at sikre fællesskabsinteressen og bidrage til at virkeliggøre målene i artikel 2 vedrørende vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse;«

Artikel 4

Stykke 1. uændret — bortset fra, at udtrykket »åben markedsøkonomi« ændres til »åben, social markedsøkonomi«.

Stykke 2. (...) indførelse af en fælles valuta, euroen, og (...) der skal have som hovedmål at fastholde prisstabilitet samt, uden at dette mål berøres heraf, at støtte de generelle økonomiske politikker i Fællesskabet med henblik på at bidrage til gennemførelsen af Fællesskabets mål som fastsat i artikel 2. Herunder respekteres princippet om en åben, social markedsøkonomi med fri konkurrence.

Stykke 3. (...) og en holdbar betalingsbalance, således at de vækst- og beskæftigelsesmæssige mål i artikel 2 kan forfølges på et varigt og sundt grundlag.

Artikel 16

Artiklen er ikke særlig klar. Hvis den skal bevares uændret, kunne der ved slutningen foretages følgende tilføjelse: ... der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver. Dette gælder generelt også for offentlige og private institutioner og virksomheder, der leverer sociale tjenesteydelser af almen interesse.

4.5.2. Subsidiaritetsprincippet bør formuleres mere symmetrisk. Artikel 5 kunne formuleres således:

Artikel 5

Fællesskabet handler inden for rammerne af de beføjelser og mål, der er tillagt det ved denne traktat. I den forbindelse gælder følgende princip: Kompetencer, der bedst udøves af det lokale, regionale eller nationale niveau, bør også forblive på disse niveauer. Kompetencer, som mere effektivt eller udelukkende kan varetages af Fællesskabet, bør henlægges til dette, under hensyntagen til reglerne om demokratisk legitimation og kontrol.

Andet afsnit (»På de områder, som ...«) bevares uændret.

4.5.3. Hvad angår skattepolitik henviser EØSU til udtalelserne om »Skattepolitik i EU — Prioriteringer for de kommende år« ⁽²⁾ og »Direkte erhvervsbeskatning« ⁽³⁾. Problemet med enstemmigheden kan løses ved hjælp af Nice-traktatens procedure »forstærket samarbejde«, der åbner mulighed for, at en gruppe medlemsstater udfører et stykke pionerarbejde i overensstemmelse med fællesskabsreglerne. I traktatens artikel 93 kunne man overveje at løse problemet med enstemmigheden ved hjælp af en tidsfrist.

⁽¹⁾ Jf. den konsoliderede udgave af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, EFT C 340 af 10.11.1997, s. 173-308.

⁽²⁾ EFT C 48 af 21.2.2002, s. 73 (ECO/072).

⁽³⁾ EFT C 241 af 7.10.2002, s. 75.

Artikel 93

En ændring af denne artikel rejser principielle problemer. Det bør overvejes, om følgende punktum kan føjes til artiklen: ... inden for den i artikel 14 fastsatte frist. Kan der ikke træffes en enstemmig afgørelse, skønt Kommissionen og Parlamentet med flertal har konstateret en alvorlig svækkelse af konkurrencen eller af det indre markeds funktion eller en skadelig skattekonkurrence, kan Rådet 3 år efter denne konstatering og efter høring af EØSU træffe de nødvendige foranstaltninger efter proceduren i artikel 251.

4.5.4. I artikel 98 bør det anerkendes, at også Fællesskabet fører en økonomisk politik. Artiklen kunne formuleres som følger:

Artikel 98

Medlemsstaterne og Fællesskabet fører deres økonomiske politikker med henblik på at bidrage til virkeliggørelsen af Fællesskabets mål, som disse er fastlagt i artikel 2, og i forbindelse med de overordnede retningslinjer, der er nævnt i artikel 99, stk. 2. Medlemsstaterne og Fællesskabet handler i overensstemmelse med princippet om en åben, social markedsøkonomi med fri konkurrence...

4.5.5. Hvad angår artikel 99 bør der ske en vidtgående omformulering, hvor der tages hensyn til følgende aspekter:

- a) I forbindelse med samordningen af de økonomiske politikker skal Kommissionen udtrykkeligt repræsentere fællesskabsinteressen, og den skal udadtil repræsentere Fællesskabet og Den Monetære Union på det økonomisk-politiske område.
- b) Parlamentets og EØSU's roller bør udtrykkeligt fastlægges.
- c) Proceduren for udarbejdelse af de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik bør udformes, så den svarer til proceduren for udarbejdelse af retningslinjerne for beskæftigelsespolitikken (artikel 128); bl.a. bør Kommissionen have forslagsret.
- d) I forbindelse med overvågningen af efterlevelsen af de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik bør Fællesskabernes Statistiske Kontors rolle og de forskellige koordinationsprocedurer nævnes.
- e) I en overgangsperiode bør et euro-ECOFIN-råd institutionaliseres. Betydningen af samspelet mellem budgetpolitik, lønudvikling og pengepolitik (policy-mix) for realiseringen af vækst- og beskæftigelsesmålene i artikel 2 bør udtrykkeligt fremhæves, og den makroøkonomiske dialog bør institutionaliseres.

- f) I forbindelse med afvigelser fra de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik bør Kommissionen kunne give en tidlig advarsel og Rådet vedtage en formel henstilling; i givet fald bør retningslinjerne for den økonomiske politik også kunne opdateres.
- g) Retsgrundlaget for den sekundære lovgivning vedrørende samordning af de økonomiske politikker bør formuleres således, at der via sekundær lovgivning på transparent vis kan tages højde for nye økonomisk-politiske aspekter og foretages detailændringer i koordinationsproceduren m.m., uden at man hver gang enten må ændre traktaten eller udvikle uformelle, ikke-gennemtsigtige procedurer og »processer«.

Under hensyntagen til disse overvejelser bør artikel 99 formuleres således:

Artikel 99

Stykke 1. Medlemsstaterne betragter deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse. Samordningen af de økonomiske politikker sker i Rådet, og Kommissionen repræsenterer i den forbindelse Fællesskabets og Den Monetære Unions økonomisk-politiske interesser (jf. artikel 213). Kommissionen repræsenterer i økonomisk-politiske spørgsmål Fællesskabet og Den Monetære Union udadtil. Hvor traktaten ikke kræver anvendelse af proceduren i artikel 252, hører Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om alle vigtige økonomisk-politiske spørgsmål.

Stykke 2. Det Europæiske Råd overvejer hvert år den økonomiske situation og den økonomiske politik i Fællesskabet og vedtager konklusioner herom på grundlag af en økonomisk årsrapport fra Kommissionen og under hensyntagen til Rådets udtalelse. (Parallelt med artikel 128).

I sin økonomiske årsrapport tager Kommissionen også stilling til den årlige udtalelse fra det uafhængige europæiske ekspertråd til evaluering af den økonomiske udvikling i Fællesskabet, hvis oprettelse beslutes på grundlag af artikel 95, stk. 5.

Stykke 2 bis. På grundlag af Det Europæiske Råds konklusioner vedtager Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en henstilling, hvori de overordnede retningslinjer for Fællesskabets og medlemsstaternes økonomiske politikker fastlægges. Mindst hvert tredje år omfatter denne henstilling alle vigtige områder af den økonomiske politik. Rådet underretter Europa-Parlamentet om sin henstilling.

Stykke 3. Første afsnit uændret, bortset fra slutningen, hvor der formuleres således: ... og mindst en gang årligt foretage en samlet bedømmelse på grundlag af forslag fra Kommissionen.

Sidst i andet afsnit tilføjes følgende: De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor udarbejder de statistikker, der er nødvendige i forbindelse med denne overvågning; nærmere bestemmelser herom fastsættes på grundlag af artikel 99, stk. 5.

Stykke 3 a) Foranlediget af koordinationsbehovene inden for den økonomiske politiks forskellige områder og af kravet om hensyntagen til fællesskabsinteressen kan der, med respekt for kravet om gennemsigtighed, vedtages forskellige koordinationsprocedurer på grundlag af artikel 99, stk. 5.

Stykke 3 b) Så længe ikke alle Fællesskabets medlemsstater er med i Den Monetære Union, behandles økonomisk-politiske spørgsmål, der har at gøre med Den Monetære Union, i en særlig rådssammensætning (euro-ecofin), der omfatter Den Monetære Unions medlemsstater. På grundlag af rapporter fra Kommissionen og ECB, der også tager hensyn til den udenrigsøkonomiske udvikling, drøfter euro-ecofin-rådet regelmæssigt — under forbehold af bestemmelserne i artikel 101-105 og under hensyntagen til de forskellige aktørers autonomi og til principperne i artikel 4, stk. 3 — hvordan samspillet mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling kan forbedres med henblik på at realisere målene i artikel 2 vedrørende vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse. Euro-ecofin-rådet vedtager med kvalificeret flertal blandt sine medlemmer eventuelle henstillinger og andre beslutninger på forslag af Kommissionen. I principielle spørgsmål høres Europa-Parlamentet og EØSU. Nærmere bestemmelser vedrørende euro-ecofin-rådets funktion vedtages på grundlag af artikel 99, stk. 5.

Stykke 3 c) Mindst to gange årligt finder en »makroøkonomisk dialog« sted mellem Rådet, Kommissionen, ECB og de europæiske arbejdsmarkedsparter (jf. artikel 138 og 139); en repræsentant for Parlamentet og en repræsentant for EØSU deltager i møderne som observatører. På grundlag af rapporter fra Kommissionen og eventuelt fra ECB drøftes som led i denne dialog den økonomiske situation, de økonomiske perspektiver og økonomisk-politiske spørgsmål af betydning for Fællesskabet som sådant; hertil hører — under forbehold af bestemmelserne i artikel 101-105 og under hensyntagen til de forskellige aktørers autonomi og til principperne i artikel 4, stk. 3 — forbedring af samspillet mellem pengepolitik, budgetpolitik og lønudvikling med henblik på at realisere målene i artikel 2 vedrørende vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse.

Denne dialog skal ikke føre til en forudgående, bindende samordning af budget-, løn- og pengepolitik, men de enkelte aktører og grupper af aktører i den makroøkonomiske politik skal — under fuld respekt for hinandens autonomi — gensidigt informere hinanden om deres vurdering af situationen og om deres planer.

I denne dialog repræsenterer Kommissionen fællesskabsinteressen. Arbejdsmarkedsparterne kan, hvis de ønsker det, lade fælles udtalelser indgå i dialogen; i henhold til artikel 138, stk. 1, yder Kommissionen bistand i forbindelse med dialogen mellem arbejdsmarkedets parter.

På teknisk plan afvikles den makroøkonomiske dialog under forsæde af Kommissionens tjenestegrene, på politisk plan under forsæde af rådsformanden.

Nærmere bestemmelser vedtages i henhold til artikel 99, stk. 5.

Stykke 4) Nyt første afsnit formuleres således: Konstaterer Kommissionen, at der er fare for, at en medlemsstats økonomiske politik afviger fra de overordnede retningslinjer, der er omhandlet i stk. 2, eller at den kan bringe Den Økonomiske og Monetære Unions rette virkemåde i fare, tilstiller den den pågældende medlemsstat og Rådet en tidlig advarsel. Konstateres det som led i proceduren i henhold til artikel 99, stk. 3, første afsnit, at den frygtede situation er indtrådt eller højst sandsynligt vil indtræde, retter Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på grundlag af forslag fra Kommissionen, de nødvendige henstillinger til den pågældende medlemsstat. Disse henstillinger er offentlige.

Stykke 4) Andet afsnit, nyt: Konstateres det som led i proceduren i henhold til artikel 99, stk. 3, første afsnit, at visse generelle dele af de overordnede retningslinjer, som er omhandlet i artikel 99, stk. 2, må omformuleres på grund af den generelle og/eller internationale økonomiske udvikling, træffer Rådet på forslag af Kommissionen med kvalificeret flertal afgørelse om den nødvendige tilpasning af henstillingen. Denne henstilling er offentlig.

Stykke 4) Andet afsnit bliver nu tredje afsnit. Det bevares uændret bortset fra, at sidste sætning (»hvis Rådet har offentliggjort henstillingerne«.) udgår.

Stykke 5. Ny formulering: På forslag af Kommissionen fastlægger Rådet efter fremgangsmåden i artikel 252 nærmere regler for de koordineringsprocedurer, der er omtalt i artikel 99.

4.5.6. Traktatens artikel 114, der bestemmer, at det gamle Monetære Udvalg skal afløses af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg og nærmest tillægger sidstnævnte rollen som en komite af medlemsstaternes faste repræsentanter (artikel 207) på den økonomiske politiks område, men ikke fastlægger dets forhold til Udvalget for Økonomisk Politik (Rådets afgørelse

74/122/EØF af 18.4.1974) eller til Beskæftigelsesudvalget (artikel 130), bør underkastes en grundig revision. For at sikre den nødvendige transparens (og dermed undgå, at der opstår et ikke-gennemskueligt og ikke-kontrolleret magtcentrum) bør

traktaten blot indeholde en rammebestemmelse, mens de detaljerede bestemmelser fastlægges i sekundær lovgivning, der, ligesom i artikel 99, stk. 5, kan vedtages efter proceduren i artikel 252.

Bruxelles, den 12. december 2002.

Roger BRIESCH

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

- »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1210/90 for så vidt angår de budgetmæssige og finansielle regler for Det Europæiske Miljøagentur og Det Europæiske Miljøoplysnings- og Miljøovervågningsnet samt om aktindsigt i agenturets dokumenter«,
- »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 178/2002 for så vidt angår de budgetmæssige og finansielle regler for Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet samt om aktindsigt i autoritetens dokumenter«,
- »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1592/2002 om fælles regler for civil luftfart og om oprettelse af et europæisk luftfartssikkerhedsagentur«, og
- »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæisk søfartssikkerhedsagentur«

(KOM(2002)406 endelig — 2002/0169 (COD) — 2002/0179 (COD) — 2002/0181 (COD) — 2002/0182 (COD))

(2003/C 85/17)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 23. september 2002 under henvisning til EF-traktatens artikel 157 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om de ovennævnte emner.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 395. plenarforsamling den 11. og 12. december 2002, mødet den 11. december, følgende udtalelse med 54 stemmer for og 1 hverken for eller imod.

1. Den nye finansforordning vedrørende EU's almindelige budget ⁽¹⁾ skal træde i kraft den 1. januar 2003. Den indeholder bl.a. en nyskabelse hvad angår de decentraliserede fællesskabs-agenturers budgetmæssigt og finansielle situation.

2. Denne finansforordnings ikrafttræden kræver ændringer i basisretsakterne om oprettelse af de pågældende agenturer, heriblandt følgende:

- Det Europæiske Miljøagentur (København) ⁽²⁾

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002, om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1) — EØSU's udtalelse: EFT C 260 af 17.9.2001, s. 42.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1210/90 af 7. maj 1990 om oprettelse af Det Europæiske Miljøagentur og Det Europæiske Miljøoplysnings- og Miljøovervågningsnet (EFT L 120 af 11.5.1990, s. 1) — EØSU's udtalelse: EFT C 56 af 7.3.1990, s. 20.